

Lanczkor Gábor
(1981, Székesfehérvár)
költő, író, zenész, József
Attila-díjas, Szegeden él

Lanczkor Gábor

Zen

27.

Véka fenekére ragadt arany,
a véka szurokkal megkent fenekére ragadt arany-
pénz, fák fojtó árnya az éjjeli kertben, éj szurkába ragadt telihold,
nemzettem két lányt,
a prózáirót egy idő után magamban is lenéztem,
verseket írtam, mint egy ópiumfüggő szúfi mester vagy kung-fu mester,
prózában már csak meséket írtam a lehető legszemélytelenebb alanyisággal,
nem pénzért, mert volt pénzem, és volt viszonyom a pénzhez,
iskolát nyitottam, mert
kellett a pénz az ópiumra,
véka fenekére ragadt arany,
a véka szurokkal megkent fenekére ragadt arany-
pénz, a fák fojtó árnya az éjjeli kertben, az éj
surkába ragadt telihold.

28.

A meredek mart tetejéről nézem a Tiszát,
a keskeny ártéri erdősávból, egy vaskos törzsű fehéرنyár mögül nézem a Tiszát
a mart tetejéről, ahonnét ez a vaskos törzsű fehéرنyár
a Tisza fölé bedőlt,
húlt helyén állok az ágbogas fatörzsnek,
amely mégis megtartotta magát derékszögben
gyökereivel, földharc,
zizegnek szürkészöld levelei.
Hús szél, fodrozódó víz, vibrál a nap fénye
(a vízszintes fatörzs
megindult újra az ég felé
erős oldalágaival),
tűz a nap, húsen fúj a szél, a fodrozódó vízen vibrál a nap fénye,
átvillog a kőrismagoncok sárguló levelein
a nap, a szél, folyó.